

Rolnummers 3052 en 3060
Arrest nr. 108/2005 van 22 juni 2005

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vragen over artikel 44 van de wet van 17 juli 1997 betreffende het gerechtelijk akkoord, gesteld door de Rechtbanken van Koophandel te Ieper en te Veurne.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit voorzitter A. Arts, rechter P. Martens, waarnemend voorzitter, en de rechters M. Bossuyt, A. Alen, J.-P. Snappe, J.-P. Moerman en J. Spreutels, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter A. Arts,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van de prejudiciële vragen en rechtspleging

a. Bij vonnis van 28 juni 2004 in zake de n.v. Dexia Lease Services tegen M. Muylle en anderen, waarvan de expeditie ter griffie van het Arbitragehof is ingekomen op 5 juli 2004, heeft de Rechtbank van Koophandel te Ieper de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt artikel 44 van de wet van 17 juli 1997 betreffende het gerechtelijk akkoord, aldus geïnterpreteerd dat schulden, aangegaan gedurende de akkoordprocedure, enkel maar bij toepassing van de tweede alinea van bedoeld artikel 44 als boedelschulden van het faillissement kunnen worden beschouwd, indien de schuldenaar failliet wordt verklaard in de loop van de akkoordprocedure, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet ? ».

b. Bij vonnis van 30 juni 2004 in zake I. Feys tegen J. Decadt, met vrijwillig tussenkomende partijen n.v. KBC Lease en anderen, waarvan de expeditie ter griffie van het Arbitragehof is ingekomen op 7 juli 2004, heeft de Rechtbank van Koophandel te Veurne de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt artikel 44 van de wet van 17 juli 1997 betreffende het gerechtelijk akkoord, aldus geïnterpreteerd dat schulden, aangegaan gedurende de akkoordprocedure, niet bij toepassing van de tweede alinea van bedoeld artikel 44 als boedelschulden van het faillissement kunnen worden beschouwd, indien de akkoordprocedure eerst aanleiding geeft tot of gevolgd wordt door de in vereffeningstelling van de schuldenaar (rechtspersoon), en pas nadien overgaat in een faillissementsprocedure, de artikelen 10 en 11 van de grondwet ? ».

Die zaken, ingeschreven onder de nummers 3052 en 3060 van de rol van het Hof, werden samengevoegd.

Memories zijn ingediend door :

- de n.v. Dexia Lease Services, met maatschappelijke zetel te 1000 Brussel, Livingstonelaan 6;

- Mr. J. Houtman, Mr. F. Seys, Mr. S. De Rouck, Mr. J.-M. Vanstaen en M. Muylle, handelend in hun hoedanigheid van curatoren van het faillissement van de n.v. Lernout & Hauspie Speech Products, met maatschappelijke zetel te 8900 Ieper, Flanders Language Valley 50;

- de n.v. Fortis Bank, met maatschappelijke zetel te 1000 Brussel, Warandeborg 3;

- de c.v.b.a. Stibbe, met maatschappelijke zetel te 1060 Brussel, Henri Wafelaertsstraat 47-51;

- de vennootschap naar Engels recht W.H. Operations Limited, keuze van woonplaats doende te 1000 Brussel, Luxemburgstraat 14A;

- de Ministerraad.

Memories van antwoord zijn ingediend door :

- de n.v. Dexia Lease Services;
- de Ministerraad.

Op de openbare terechtzitting van 13 april 2005 :

- zijn verschenen :
 - . Mr. B. Van Den Brande *loco* Mr. P. Colle, advocaten bij de balie te Brussel, voor de n.v. Dexia Lease Services;
 - . Mr. A. Van Herpe *loco* Mr. A. Verlaenen, advocaten bij de balie te Brussel, voor de c.v.b.a. Stibbe;
 - . Mr. J. Houtman, Mr. F. Seys, Mr. S. De Rouck, Mr. J.-M. Vanstaen en Mr. M. Muylle, advocaten bij de balie te Ieper, voor de n.v. Lernout & Hauspie Speech Products;
 - . Mr. F. George, advocaat bij de balie te Veurne, voor de n.v. Fortis Bank;
 - . Mr. E. Jacobowitz, advocaat bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;
 - . Mr. F. Peels *loco* Mr. E. Bodson, advocaten bij de balie te Brussel, voor de vennootschap naar Engels recht W.H. Operations Limited;
- hebben de rechters-verslaggevers M. Bossuyt en J. Spreutels verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- zijn de zaken in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. De feiten en de rechtspleging in de bodemgeschillen

In de zaak nr. 3052

De zaak betreft een betwisting over een aangifte van schuldvordering, neergelegd door de n.v. Dexia Lease Services bij de rechtbank van koophandel in het kader van het faillissement van de n.v. Lernout & Hauspie Speech Products, met betrekking tot handelingen die met machtiging van de commissarissen inzake opschorting werden verricht. De n.v. Dexia Lease Services oordeelt dat de schulden, in zoverre ze betrekking hebben op huurgelden die vervallen zijn tijdens het door de n.v. Lernout & Hauspie Speech Products verkregen gerechtelijk akkoord, als boedelschulden dienen te worden gekwalificeerd met toepassing van artikel 44, tweede lid, van de wet van 17 juli 1997 betreffende het gerechtelijk akkoord. De rechter stelt vast dat het Hof van Beroep te Gent bij arrest van 18 oktober 2001 heeft geweigerd de definitieve opschorting van betaling aan de n.v. Lernout & Hauspie Speech Products toe te staan, waardoor de akkoordprocedure moet worden geacht te zijn beëindigd op 1 oktober 2001. Hij stelt eveneens vast dat de faillietverklaring dateert van 24 oktober 2001. Hij is van oordeel dat van boedelschulden in de zin van het voormelde artikel 44, tweede lid, slechts sprake kan zijn indien de schuldenaar failliet wordt verklaard in de loop van de akkoordprocedure, en bijgevolg niet, zoals te

dezen het geval is, indien de schuldenaar failliet wordt verklaard na het afsluiten van die procedure. Hij erkent evenwel dat het aldus geïnterpreteerde artikel mogelijkwijze het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie schendt, ten gevolge waarvan hij de bovenvermelde prejudiciële vraag heeft gesteld.

In de zaak nr. 3060

In die zaak dient de verwijzende rechter zich uit te spreken over de juridische aard van een aantal schuldvorderingen die werden aangegeven in het kader van de faillissementen van de drie vennootschappen van de groep « Van Wijnsberghe » en die betrekking hebben op handelingen die met machtiging van de commissarissen inzake opschorting werden verricht. Sommige schuldeisers oordelen dat hun schulden in aanmerking komen om te worden gekwalificeerd als boedelschulden. Andere schuldeisers verzetten zich tegen die kwalificatie. De verwijzende rechter stelt vast dat de drie vennootschappen, door de beslissingen tot ontbinding die op 22 februari 2000 door hun buitengewone algemene vergaderingen werden genomen, zelf vrijwillig ervoor gekozen hebben om een einde te maken aan het gerechtelijk akkoord dat hun eerder op eigen verzoek was toegestaan. Hij stelt eveneens vast dat ze failliet werden verklaard op 15 maart 2000. Hij is van oordeel dat met toepassing van artikel 44, tweede lid, van de wet van 17 juli 1997 betreffende het gerechtelijk akkoord, schulden slechts als boedelschulden kunnen worden gekwalificeerd als de schuldenaar failliet wordt verklaard in de loop van de akkoordprocedure. Vermits te dezen de overgang tussen het gerechtelijk akkoord en het faillissement doorbroken is door de ontbinding van de drie vennootschappen en hun vrijwillige vereffening, kan er geen sprake zijn van boedelschulden in de zin van artikel 44, tweede lid. Aangezien het aldus geïnterpreteerde artikel mogelijkwijze het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie schendt, acht de verwijzende rechter het nuttig de bovenvermelde prejudiciële vraag te stellen.

III. *In rechte*

- A -

Ten aanzien van de interpretatie van de in het geding zijnde bepaling

A.1.1. De n.v. Dexia Lease Services, eiseres voor de verwijzende rechter in de zaak nr. 3052, betoogt dat de verwijzende rechters de in het geding zijnde bepaling foutief interpreteren. Die bepaling moet worden geïnterpreteerd in die zin dat alle gedurende de akkoordprocedure aangegane schulden bij een navolgend faillissement als boedelschulden van dat faillissement gelden, ook wanneer het faillissement wordt uitgesproken na het afsluiten van het gerechtelijk akkoord, evenwel op voorwaarde dat er een voldoende nauwe band bestaat tussen het faillissement en het einde van het gerechtelijk akkoord. Volgens de n.v. Dexia Lease Services strookt de interpretatie van de verwijzende rechters noch met de tekst van de bepaling, noch met de bedoeling van de wetgever, die erin bestond de schuldeisers van een onder gerechtelijk akkoord geplaatste schuldenaar aan te moedigen om met die schuldenaar verder te blijven contracteren.

A.1.2. Volgens de Ministerraad verdient de interpretatie die de n.v. Dexia Lease Services aan de in het geding zijnde bepaling geeft de voorkeur.

A.1.3. De curatoren van het faillissement van de n.v. Lernout & Hauspie Speech Products (hierna : L. & H.), verweerders voor de verwijzende rechter in de zaak nr. 3052, zijn van oordeel dat de in het geding zijnde bepaling alleen kan worden geïnterpreteerd op de wijze zoals aangegeven door de verwijzende rechters. Het tweede lid van artikel 44 van de wet van 17 juli 1997 moet immers in samenhang worden gelezen met het eerste lid ervan, waarin sprake is van de faillietverklaring van de schuldenaar « in de loop van de akkoordprocedure ». Die interpretatie dringt zich op omdat de in het geding zijnde bepaling een uitzonderingsbepaling is en omdat een andere interpretatie ertoe zou leiden dat een schuld van statuut zou veranderen naar gelang van de aard van de samenloop. De interpretatie van de verwijzende rechter heeft bovendien het voordeel dat het toepassingsgebied van de bepaling wordt afgelijnd aan de hand van een juridisch criterium en niet, zoals de n.v. Dexia Lease Services het voorstelt, aan de hand van feitelijke of economische elementen.

Ten aanzien van de bestaanbaarheid met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet

A.2.1. De Ministerraad betoogt in hoofdorde dat de in het geding zijnde bepaling, zoals geïnterpreteerd door de verwijzende rechters, bestaanbaar is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Het in de prejudiciële vragen beoogde onderscheid is gebaseerd op een objectief criterium, namelijk het al dan niet bestaan van een tijdspanne tussen het einde van de akkoordprocedure en de faillietverklaring. De wetgever heeft bovendien een wettig doel nagestreefd. Enerzijds, wou hij de schuldeisers stimuleren om verder met de betrokken schuldenaar te handelen tijdens de akkoordprocedure. Daarom heeft hij hun een bevoorrechte positie verleend. Anderzijds, wou hij voorzien in een soepele overgang van de akkoordprocedure naar het faillissement. Met betrekking tot de evenredigheid van de maatregel beklemtoont de Ministerraad dat de bepaling moet worden gelezen in samenhang met andere artikelen van de wet van 17 juli 1997, op basis waarvan de rechter, bij het beëindigen van een akkoordprocedure, steeds de mogelijkheid heeft om het faillissement van de schuldenaar uit te spreken. Wanneer de voorwaarden van het faillissement zijn vervuld, is de rechter zelfs daartoe verplicht.

A.2.2. Volgens de Ministerraad dient bij de beoordeling van de vraag of de artikelen 10 en 11 van de Grondwet zijn geschonden, geen rekening te worden gehouden met situaties waarin de akkoordprocedure niet volgens de regels wordt beëindigd. Hij voert aan dat in beide voor de verwijzende rechters hangende zaken de procedure op een « abnormale wijze » is beëindigd. In de zaak nr. 3052 weigerde het Hof van Beroep de definitieve opschorting van betaling toe te staan, zonder de vraag te stellen naar het faillissement van de schuldenaar, dat vervolgens zes dagen later werd uitgesproken. In de zaak nr. 3060 oordeelde de verwijzende rechter ten onrechte dat de akkoordprocedure wordt beëindigd door een vrijwillige vereffening van een vennootschap.

A.2.3. In ondergeschikte orde verzoekt de Ministerraad het Hof voor recht te zeggen dat de in het geding zijnde bepaling, zoals geïnterpreteerd door de verwijzende rechters, niet bestaanbaar is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, doch dat dit wel het geval is wanneer de bepaling wordt geïnterpreteerd in die zin dat ze van toepassing is telkens wanneer het faillissement verband houdt met het mislukken van het gerechtelijk akkoord.

A.3. Volgens de n.v. Dexia Lease Services is de in het geding zijnde bepaling, in de interpretatie van de verwijzende rechters, niet bestaanbaar met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Handelaars die met een schuldenaar onder gerechtelijk akkoord contracteren bevinden zich, ongeacht of het faillissement van de schuldenaar wordt uitgesproken in de loop van de akkoordprocedure, dan wel na het afsluiten ervan, in vergelijkbare situaties. Ze moeten erop kunnen vertrouwen dat ze handelen onder bescherming, wat door de wetgever trouwens als de essentie van het gerechtelijk akkoord werd beschouwd. Door die bescherming enkel toe te kennen wanneer de schuldenaar failliet wordt verklaard in de loop van de akkoordprocedure, roept de in het geding zijnde bepaling een onderscheid in het leven, dat gebaseerd is op factoren die arbitrair zijn, vermits ze buiten de macht van de schuldeisers liggen.

A.4. Ook de c.v.b.a. Stibbe, vrijwillig tussenkomende partij voor de verwijzende rechter in de zaak nr. 3060, betoogt dat het in het geding zijnde artikel, in zoverre het niet toepasselijk zou zijn wanneer de akkoordprocedure wordt gevolgd door de vereffening van de schuldenaar en pas nadien door de faillietverklaring, niet bestaanbaar is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Zij voert aan dat het gecreëerde onderscheid niet pertinent is voor het bereiken van het door de wetgever beoogde doel en beklemtoont dat de vereffening van een vennootschap een volwaardig alternatief is voor een faillissement. Bovendien kan niet worden betwist dat de contractpartij van een onder gerechtelijk akkoord geplaatste vennootschap volstrekt vreemd is aan de beslissing van die laatste om al dan niet tot een ontbinding over te gaan, dan wel om een faillissement aan te vragen. Zelfs indien men ervan zou uitgaan dat het onderscheid pertinent is om het beoogde doel te bereiken, dan nog dient te worden vastgesteld dat niet voldaan is aan de proportionaliteitsvereiste, vermits op een onevenredige wijze afbreuk wordt gedaan aan de belangen van de schuldeisers van een onder gerechtelijk akkoord handelende vennootschap, die *in fine* failliet wordt verklaard.

De Ministerraad antwoordt dat de argumentatie van de c.v.b.a. Stibbe, in zoverre ze betrekking heeft op de situatie van schuldeisers die geconfronteerd worden met een ontbinding en een vereffening van een vennootschap, niet dienend is, vermits beide prejudiciële vragen betrekking hebben op de situatie van schuldeisers die geconfronteerd worden met een faillissement.

A.5.1. De curatoren van L. & H. betogen dat de in het geding zijnde bepaling, in de interpretatie van de verwijzende rechter in de zaak nr. 3052, bestaanbaar is met het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie, vermits de in de prejudiciële vraag beoogde categorieën van schuldeisers zich bevinden in situaties die niet vergelijkbaar zijn. Terwijl bij een faillietverklaring in de loop van de akkoordprocedure het wezenlijk

verschillend karakter van de « preconcordataire » en de « concordataire » schuldeisers behouden blijft, brengt een onderbreking tussen het gerechtelijk akkoord en het faillissement met zich mee dat alle schuldeisers, ongeacht tot welke categorie zij behoren, op dezelfde wijze worden behandeld, zodat ze, bij een faillissement, niet zonder een schending van het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie, opnieuw aan een verschillende behandeling kunnen worden onderworpen.

A.5.2. Door de beoogde categorieën op gelijke voet te behandelen, zou de wetgever, volgens de curatoren van L. & H., bovendien een nieuwe discriminatie creëren ten aanzien van een derde categorie van schuldeisers, namelijk de schuldeisers die met de schuldenaar contracteren vóór de faillietverklaring, maar na de beëindiging van het gerechtelijk akkoord en die dit doen in de overtuiging dat de schuldenaar zich nog bevindt onder gerechtelijk akkoord. Die schuldeisers zijn immers per definitie uitgesloten van de toepassing van de in het geding zijnde bepaling. Bij een faillietverklaring in de loop van de akkoordprocedure zijn dergelijke « postconcordataire » schuldeisers onmogelijk.

De n.v. Dexia Lease Services antwoordt dat de bedoelde derde categorie van schuldeisers niet vergelijkbaar is met de overige categorieën, vermits het niet gaat om schuldeisers die contracteren met een schuldenaar onder gerechtelijk akkoord.

A.5.3. In zoverre de in het geding zijnde bepaling niet van toepassing is wanneer de procedure van gerechtelijk akkoord onmiddellijk wordt gevolgd door een vereffening, is die bepaling, naar het oordeel van de curatoren van L. & H., niet bestaanbaar met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. In die situatie zijn de « preconcordataire » en de « concordataire » schuldeisers immers nooit gelijkgeschakeld geweest.

De Ministerraad voert aan dat dit argument niet dienend is, vermits de beide prejudiciële vragen betrekking hebben op de situatie van schuldeisers die worden geconfronteerd met een faillissement, en dus niet met een vereffening van de schuldenaar.

A.6. De n.v. Fortis Bank, vrijwillig tussenkomende partij voor de verwijzende rechter in de zaak nr. 3060, betoogt dat het in het geding zijnde artikel, in zoverre het niet toepasselijk is wanneer de akkoordprocedure wordt gevolgd door de vereffening van de schuldenaar en pas nadien door de faillietverklaring, bestaanbaar is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Volgens de n.v. Fortis Bank is het, behoudens wanneer de wet uitdrukkelijk erin voorziet, onmogelijk om boedelschulden door te schuiven tussen verschillende collectieve procedures.

A.7. De vennootschap naar Engels recht W.H. Operations Limited verklaart vrijwillig te willen tussenkomen in het geding voor het Hof en motiveert haar belang bij de zaak door erop te wijzen dat zij partij is in een bij de Rechtbank van Koophandel te Ieper aanhangig geschil, dat betrekking heeft op schulden die voortvloeien uit een overeenkomst afgesloten en vervallen gedurende de gerechtelijke akkoordprocedure van L. & H.

- B -

B.1. Beide prejudiciële vragen betreffen artikel 44 van de wet van 17 juli 1997 betreffende het gerechtelijk akkoord, dat luidt als volgt :

« Indien de schuldenaar failliet wordt verklaard in de loop van de akkoordprocedure, komen de schuldeisers die in de opschorting betrokken zijn hierin op voor het deel dat zij nog niet ontvangen hebben, en komen, onverminderd de rechten bedoeld in het volgende lid, in samenloop met de nieuwe schuldeisers.

Handelingen door de schuldenaar tijdens de akkoordprocedure verricht met medewerking, machtiging of bijstand van de commissaris inzake opschorting, worden bij faillissement beschouwd als handelingen van de curator, waarbij de schulden gedurende de akkoordprocedure aangegaan gelden als boedelschulden van het faillissement ».

B.2.1. De verwijzende rechter in de zaak nr. 3052 interpreteert het tweede lid van de in het geding zijnde bepaling in die zin dat schulden aangegaan tijdens de akkoordprocedure enkel boedelschulden zijn wanneer de schuldenaar failliet wordt verklaard in de loop van die procedure, maar niet wanneer de schuldenaar failliet wordt verklaard na afloop van die procedure.

B.2.2. Uit de beslissing van de verwijzende rechter in de zaak nr. 3060 blijkt dat die de in het geding zijnde bepaling op dezelfde wijze interpreteert. Hij meent immers dat de schulden die tijdens de akkoordprocedure werden aangegaan niet als boedelschulden van het faillissement kunnen worden beschouwd wanneer die procedure eerst wordt gevolgd door de ontbinding en vereffening van de schuldenaar-rechtspersoon, en vervolgens door de faillietverklaring, vanwege het gegeven dat een vrijwillige ontbinding en vereffening een einde maken aan de akkoordprocedure. Dit brengt volgens de verwijzende rechter met zich mee dat een schuldenaar in die situatie niet kan worden geacht failliet te zijn verklaard in de loop van de akkoordprocedure, maar wel na afloop ervan.

B.2.3. Beide prejudiciële vragen beogen bijgevolg hetzelfde verschil in behandeling tussen schuldeisers van een failliet verklaarde schuldenaar : wanneer hun schuldenaar failliet wordt verklaard in de loop van het gerechtelijk akkoord gelden de schulden die voortvloeien uit handelingen die tijdens de akkoordprocedure werden gesteld - met medewerking, machtiging of bijstand van de commissaris inzake opschorting - als boedelschulden van het faillissement; wanneer hun schuldenaar failliet wordt verklaard nadat het gerechtelijk akkoord werd beëindigd, is dit niet het geval.

Uit de feitelijke gegevens van de voor de verwijzende rechters hangende zaken blijkt dat er in beide gevallen een nauwe band bestond tussen de faillietverklaring en het mislukken van het gerechtelijk akkoord. Het Hof beperkt zijn onderzoek van de prejudiciële vragen tot die hypothese.

B.3. Het door de in het geding zijnde bepaling gecreëerde verschil in behandeling berust op een objectief criterium, namelijk het al dan niet bestaan van een tijdspanne tussen het einde van de akkoordprocedure en de faillietverklaring van de schuldenaar.

B.4.1. Tijdens de parlementaire voorbereiding werd de in het geding zijnde bepaling toegelicht als volgt :

« Belangrijk is hier dat de in de opschorting regelmatig tot stand gekomen schulden in een gebeurlijk nakomend faillissement als boedelschulden worden aangemerkt. Het zich bevinden van een onderneming in de zogenaamde grijze zone en de gevaren die dit meebrengt, kan zeker een remmend effect uitoefenen op de bereidheid van sommigen om nog handelsbetrekkingen met de schuldenaar aan te knopen, wat de normale voortzetting van de ondernemingsactiviteit dreigt te verhinderen en het doel van de opschorting in het gedrang brengt. Als stimulans en als zekerheid voor de nieuwe schuldeisers is het daarom ongetwijfeld aangewezen om de tijdens de opschorting ontstane schulden een zekere voorrangspositie te geven in een eventueel faillissement » (*Parl. St.*, Kamer, 1993-1994, nr. 1406/1, p. 34).

B.4.2. Daaruit blijkt dat de wetgever tot doel heeft gehad handelaars aan te moedigen om met een onder gerechtelijk akkoord geplaatste schuldenaar handelsbetrekkingen aan te knopen teneinde de continuïteit van de onderneming veilig te stellen en het gerechtelijk akkoord een kans op slagen te geven. Daarom heeft hij bepaald dat de aldus ontstane schulden, in geval van faillissement van de schuldenaar, als boedelschulden van dat faillissement gelden.

B.5.1. Door die schulden enkel als boedelschulden te kwalificeren wanneer de schuldenaar als gevolg van het mislukken van het akkoord failliet wordt verklaard in de loop van de akkoordprocedure en niet wanneer dit gebeurt na het beëindigen ervan, zelfs wanneer er een nauwe band bestaat tussen de faillietverklaring en het mislukken van het akkoord, roept de in het geding zijnde bepaling een onderscheid in het leven dat geen verband vertoont met het in B.4.2 in herinnering gebrachte doel. Bovendien hangt het af van gebeurtenissen waarop de schuldeisers die tijdens de akkoordprocedure met de schuldenaar contracteren geen greep hebben.

B.5.2. Doordat het rust op een onderscheid dat niet pertinent is, is het in B.2.3 beschreven verschil in behandeling niet bestaanbaar met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

B.5.3. De prejudiciële vragen dienen bevestigend te worden beantwoord.

B.6. Samen met de Ministerraad stelt het Hof evenwel vast dat artikel 44, tweede lid, van de wet van 17 juli 1997 betreffende het gerechtelijk akkoord anders kan worden geïnterpreteerd.

B.7.1. In die andere interpretatie dienen schulden die tijdens de akkoordprocedure werden aangegaan, eveneens als boedelschulden van het faillissement te worden beschouwd, wanneer de schuldenaar als gevolg van het mislukken van het gerechtelijk akkoord failliet wordt verklaard na afloop van de akkoordprocedure.

B.7.2. Zowel uit de bewoordingen van het tweede lid van artikel 44 van de wet van 17 juli 1997 als uit de parlementaire voorbereiding ervan volgt dat de wetgever tot doel heeft handelaars aan te moedigen om met een onder gerechtelijk akkoord geplaatste schuldenaar handelsbetrekkingen aan te knopen. Wanneer het faillissement het gevolg is van het mislukken van het akkoord, heeft het bijgevolg geen belang dat de schuldenaar failliet wordt verklaard in de loop van de akkoordprocedure, dan wel na afloop ervan.

B.8. In die interpretatie creëert de in het geding zijnde bepaling geen verschil in behandeling tussen de in B.2.3 omschreven schuldeisers, zodat de prejudiciële vragen ontkennend moeten worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

- Artikel 44, tweede lid, van de wet van 17 juli 1997 betreffende het gerechtelijk akkoord, in de interpretatie dat schulden aangegaan tijdens de akkoordprocedure met medewerking, machtiging of bijstand van de commissaris inzake opschorting enkel boedelschulden zijn wanneer de schuldenaar failliet wordt verklaard tijdens die procedure, maar niet wanneer de schuldenaar failliet wordt verklaard na het beëindigen van die procedure, terwijl er een nauwe band bestaat tussen de faillietverklaring en het beëindigen van die procedure, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

- Artikel 44, tweede lid, van de wet van 17 juli 1997 betreffende het gerechtelijk akkoord, in de interpretatie dat schulden aangegaan tijdens de akkoordprocedure met medewerking, machtiging of bijstand van de commissaris inzake opschorting boedelschulden zijn, ook wanneer de schuldenaar failliet wordt verklaard na afloop van die procedure en er een nauwe band bestaat tussen de faillietverklaring en het mislukken van die procedure, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet.

Aldus uitgesproken in het Nederlands en het Frans, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 22 juni 2005.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

A. Arts